

Nr 417

Av herr Allard m. fl., om befrielse från nöjesskatt beträffande idrottstävlingar m. m.

(Lika lydande med motion nr 357 i Första kammaren)

Kungl. Maj:ts förordning den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt har vid flera tillfällen varit föremål för jämkningar och justeringar. Dessa har inneburit utvidgad befrielse från erläggande av nöjesskatt i fall, där nöjesskatten befunnits för betungande för verksamheter av allmänt samhälleligt intresse. I vissa fall har fullständig befrielse från erläggande av nöjesskatt genomförts för ändamål, som tidigare varit beskattade. I andra fall har »taket» för det skattefria inkomstbeloppet höjts eller visst skattefritt belopp införts, där sådant tidigare icke funnits.

För idrottens del har ett skattefritt belopp om 300 kronor införts i fråga om nöjesarrangemang — motsvarande en bruttointäkt per arrangemang å 2 000 kronor. Idrotten har i detta avseende blivit jämställd med andra ideella organisationer.

För idrottens del tillkommer emellertid nöjesbeskattningen av uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik, en beskattning som saknar motsvarighet för andra ideella organisationer.

För denna del av verksamheten har det skattefria beloppet höjts till 700 kronor, motsvarande en bruttointäkt per arrangemang å kr. 4 666:66. Genom denna höjning av det skattefria »taket» har alla mindre idrottsarrangemang i praktiken blivit befriade från erläggande av nöjesskatt. För att bruttointäkterna per arrangemang skall uppgå till angivet belopp erfordras en betalande publik om cirka 500—1 000 personer. Det är sålunda ett begränsat antal idrottsarrangemang, som berörs av beskattningen. Det är emellertid arrangemang, vars nettointkomst är av den största betydelse för idrottsrörelsens verksamhet.

Motiven för att bibehålla denna beskattning av idrottsorganisationernas verksamhet synes i korthet ha varit, att idrottstävlingar allmänt betraktat måste anses som nöjestillställningar, att den kommunala delen i regel används till stödet åt idrotten i den ena eller andra formen, att det måste anses rimligt att även det allmänna skall ha sin andel av stora inkomster från betalande publik.

Ytligt betraktat kan detta synas riktigt. Enligt vår uppfattning måste man

emellertid se längre än till enbart ett eller annat arrangemang med stor publik. Man måste bedöma frågan med beaktande av:

vem arrangerar, vartill används uppkommande netto, hur ofta kan varje arrangör ordna vinstgivande arrangemang, hur är relationen mellan brutto och netto?

Idrottstävlingar av den storleksordningen att beskattningsbar bruttointäkt uppstår arrangeras i viss utsträckning av klubbar eller lokala »allianser» av klubbar men också i stor utsträckning av specialförbunden.

De klubbar, som kan ordna sådana arrangemang, arbetar på flera sektioner för olika idrottsgrenar. Bakom det man ser såsom inkomstkälla döljer sig en omfattande idrottslig verksamhet — i ungdomsavdelningar och i olika idrotter — som endast drar kostnader. De vinstgivande arrangemangen är till för att bekosta hela verksamheten.

Specialförbunden använder sina tävlingsinkomster till instruktionsverksamhet, ungdomstävlingar o. s. v., sålunda sådant som kostar, som är nödvändigt, men som icke kan ge inkomst.

För varje arrangör kan vinstgivande arrangemang förekomma endast sporadiskt. Den vinst, som kan uppstå, måste användas för verksamheten under lång tid.

Stora arrangemang innebär alltid en betydande risk för arrangörerna. Framgången är beroende av en mängd ovissa faktorer. Misslyckas arrangören får han själv bära förlusten. Lyckas han åstadkomma en bruttointäkt över ett tämligen ringa belopp, skall det allmänna vara med och dela vinsten. Beskattningsbar bruttointäkt inträder nämligen vid ett brutto, som i de flesta fall ligger långt under vad som erfordras för att arrangemanget skall lämna ett netto. Flerfaldiga exempel kan anföras på nöjesbeskattningens menliga inverkan på idrottsorganisationernas verksamhet.

Ett av de största specialförbunden hade i fjol — liksom alla andra år — ordnat landskamper och andra arrangemang, som normalt brukar lämna viss vinst. På grund av olyckliga omständigheter gav fjolårets arrangemang i stället en avsevärd förlust. Detta hindrade icke att bruttointäkten på alla arrangemang, sålunda även på sådana, som medförde förlust, var tillräckligt stor för att beskattas.

Tävlingsarrangemang är ett ofrånkomligt led i idrottsorganisationernas verksamhet. Utom att tävlingarna utgör det naturliga utloppet för idrottsungdomens träningsflit och bidrar till idrottens tekniska utveckling är de det bästa propagandainstrumentet för breddidrotten. Redan ur denna synpunkt måste det vara ett samhälleligt intresse att idrottstävlingar av större format arrangeras. Sådana arrangemang har emellertid — bortsett från nöjesskatteinkomsterna — ett ofta förbisett ekonomiskt intresse för det allmänna. Stora arrangemang sätter stora belopp i omlopp. Publiken betalar icke endast biljetter till själva arrangemanget. Ännu större belopp betalas i rese-

kostnader, hotellavgifter, förtäring m.m., allt sådant som indirekt tillför det allmänna inkomster. Ett sådant storarrangemang har fullständigt kartlagts. Utredningen visade, att arrangörens bruttointäkter utgjorde knappt 40 % av publikens totala penningomsättning. Arrangören inkomstbeskattas i likhet med de övriga. Han betalar dessutom nöjesskatt på bruttointäkterna vid själva arrangemanget.

Idrottsrörelsens verksamhet innehåller så mycket, som icke kan ge inkomst och icke är avsett att ge inkomst. Att bedriva verksamheten kostar avsevärt mycket mera än de bidrag härtill, som lämnas av stat och kommun. Finansieringen av verksamheten bygger på att föreningarna och förbunden på olika sätt skaffar sig egna inkomster. Den naturligaste inkomstvägen är — förutom medlemmarnas avgifter — inkomst genom tävlingsarrangemang. En beskattning genom nöjesskatt kan icke vara rätta metoden att stimulera till initiativ och gälust hos de ideellt arbetande idrottsledarna. Inkomst genom egna åtgärder är säkerligen betydligt mera uppskattad än motsvarande inkomst i form av bidrag från det allmänna. Idrottsrörelsens betydelse i dagens ungdomsarbete är allmänt erkänd och uppskattad. Uppskattningen borde även avspeglas när det gäller det allmännas beskattning av de egna inkomster, som idrotten kan åstadkomma genom sina tävlingsarrangemang.

Under hänvisning till det anförda hemställer vi,

att riksdagen ville besluta följande ändring av § 3, sista stycket, i förordningen om nöjesskatt: »Nøjesskatt utgår icke för uppvisning eller tävling i skicklighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke, ej heller för uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik, anordnad av organisation, som är ansluten till Sveriges riksidrottsförbund eller representerad inom Sveriges olympiska kommitté eller av annan sammanslutning, som enligt Kungl. Maj:ts medgivande må vara likställd med sådan organisation i nu förevarande avseende, eller för schacktävlan, bridgetävlan . . . föremål.»

att — i överensstämmelse härmed — i § 15 samma förordning orden »eller, när fråga är om uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik, 700 kronor» utgår.

Stockholm den 26 januari 1961

Henry Allard

Thorbjörn Fälldin

Sven Ekström
i Iggesund

Erik Tobé

N. Stenberg

Essen Lindahl